

Kiss Benedek

Ki nem mérhette le a távolságokat

(Serfőző Simonnak)

Simon, én se sok távolságot mértem.
Maradt, mi neked, a befelé-út.
S azon, mint te, én is tovább értem,
mint kiknek az egész Föld kijut.

Simon, a te talicskád talicskázott,
míg csak nyekergett sok utazóé.
Igaz, homlokodon sok ránc harmonikázott,
de te tudtad, az igaz út kié.

Szegénység, hűség így öleli egymást,
s meglásd, tovább jutsz, mint a nepperek,
úrutazóknál is tovább jutsz, meglásd,
s csókolhatják segged földi istenek.

Mert akinek ég lett a hazája
– nem választotta, csak úgy rászakadt –
annak Istenhez van szabad járása,
s kolonca csak, mi a sárban marad.

Gittai István

Szeánsz

A kézrátétes gyógyítás módszerét gyakorolja rajtam a lányom, a pozitív energia-átadás egyszerűnek tűnő tudományát. Ami közben kinyúlva, hanyatt, behunyt szemmel fekszem a padlón, s várom, remélem a jótékony hatást, hárfa húrok lassúd pengései, és madártrillák cifrái szólnak. Eltelik némi idő, s valamiféle kóbor szabadságtól átítatódva súlytalanodni, lebegni kezdek. Hogy ez a magasság vagy a mélység rejtélyes, furcsa mámora volna? Nem tudom és nem is forszírozom. Gyermekkorom trécselő erdőjében bandukolok és egyre bizonyosabban érzem, hogy gyűlik, halmozódik bennem a szeretet, amit az első nélkülöző szembejövőnek majd jó szóval, érintéssel odaadok. Mintha csak diót, marék mogyorót.

Zengzeti érdek

Fura fajtánk zengzeti érdeke az, hogy essen az eső, hogy süssön a nap, hogy hóval takarózzon télen a táj, hogy adventjét, farsangját, böjtheteit ülje csodavárás, móka, fegyelem, hogy visszatérjen a gólya, a fecske, hogy ismételten kinyíljon az akác, s hogy apraja-nagyja ráfanyalodjon a mézre, anélkül, hogy bárminemű drákói szigort üzenne az elnök, akinek korlátolt jogköre révén futni-hagynia kell a gazokat, a tarka szarkákat, a hörcsögöket, mert hogy demokráciánk kiskorú még.

Fronthatás

Panaszáradat ellen manapság
mi hát a teendő?
Gumidugóval a fülben
toronyszobába vonulni,
tohonyázni, inget, gatyát vasalni,
s tervezgetni a vasárnapi séta
pontos útvonalát? Avagy kitárni
az ajtót, a hallójáratokat,
hogy a legapróbb hullám, morzsa,
szilánk, könnyecsepp siráma is
meghallgatásra találjon?

Ez utóbbi kapja a voksom,
mert hogy szerintem, s a Könyvek Könyve
szerint is, ez az üdvözítő,
mármint, hogy egymás terhét
hordozni emberhez méltó.
Hadd halljam bajukat, s ülje
zokszójuk iszapja a lelkem.
Ez a legtöbb mit értük tehetek.
No meg az, hogy úton-útfélen
szórom dörgedelmeimet,
mint a kutya ugatását,
a bajokozó hatalom
hitvány bitorlóí felé.
Negyvennyolc, ötvenhat után
hát ha és mégis van foganatja
az átoki szónak.

Dusa Lajos

Elégia

A varjak pedig átrepülnek
városod fölött, falud fölött,
át szemed fölött, fejed fölött,
besötétedő szíved fölött...

Ha lesz is nyár, csak elrejtetik,
s fiókat költ a szomorúság.
Hozzánk egyetlen hű csapat
a mi fekete seregünk;

minden szebb zendülés után,
minden új reménység után
megint a lét, a puszta lét
nyomorúságos ideje jön.

S kering, vonul a had tovább:
veres ég alatt, barna ég alatt,
hideg, kék szemű ég alatt,
mindig kegyetlen ég alatt

Hőballon

Mint egy léggömb,
te is kipukkansz/ e kis,
emberi létezésből;/ s volt majálisod
valaha is?/ Szálltál-e fényes-szabadon?/ Dehogy.
Csak vélt jussát megadtad/ minden földi és égi úrnak./
Pórázon éltél, madzagon,/ s utódod is e sorsra juthat./ Az illú-
ziók gazdagon/ föltöltöttek a könnyű gázzal,/ hogy majd, majd
egyszer égig szállunk!/ És ím: az égi-földi nászban/ téged is
becsaptak nagyon.// Most, mint egy elhasznált koton –/ úgy
végzed: jó leszél szemétnék./ Az égetőmű nem válogat,
nem kérdez Mit, Hogy?/Ő csak éget,/ s morog, ha több
munkája van:/ szakmunkása a létezésnek.// Nagy
Légballon! Most leeresztesz,/ s ahogy szokás
a földre lottyadsz?/ Mosolygok itt, a Tejút
szélén/ magamon, rajtunk,/ s e világon./
Csak azért volt a létezésem,/ hogy az
Úr gigászi, roppant/ mutat-
ványán elcsodálkozzam?//
Hólyag a világegyetem/
tágul, már héja nagyon
távol.../Durran?
Durranjon!
S nélkülem/

ISTEN MIT TUDNA/
ÖNMAGÁRÓL?

Ószabó István

Itt nem számítok

A Napra, míg élességet állít,
várok. Közelebb, sugarak,
napfényben megcsillant pikák!
Fut Bem regimentje.

Bearanyozott, zsinóros ruhákban
túlvilági létre fölékített lovas múmiák,
kesztyűs tábornokok:
itt nem számítok kegyelemre.

Segesváron Szkárjátyin* a hősi halott.

Ők jönnek el egyszer

Magyarország,
félárbocra eresztenek
minden zászlót érted.

Seregelve ők jönnek el egyszer.
Akiket el kellett vetetni.
Akiket a nemlét tart fogva.
A halálban felnövők.

Akiket az élet nem engedett
a földön megszületni.

* Orosz vezérkari főnök, Segesváron esett el.

Novák Béla Dénes

Földalatti fényben

(Nagy Gáspárnak, odaáttra)

1. Anyánk fölül is lopják a földet.
Hová lett hektárnyi Nagyapánk?
Búza helyett hazugságot vetnek.
Hiába várunk új Megváltót
privatizált kereszthez!

Apánk fölül is lopják a földet,
őseink porát sárrá dagasztják
sehonnai senkik. Minden hiába.
Az se segít, ha Magyar Zsándárk
önként ugrik a máglyára!

Zaciba tettünk már mindenisteni szót, üzenetet.
Marad utánunk rímtelen pohár,
Szép keblű pincérlányok és
végső, káromkodó fohász.

2. Lázálmom: Magyarország! Nincs arcod?
Nézek hamis tükreidbe, s kérdem,
ki a legtolvajabb a világon? Talán
Hófehérke? Óriásira nőtt törpék és
törpévé silányított óriások között
botladozom. Küklopszok kacsintgatnak a
reklámfelületekről. Pucér seggű hölgyek
hívogatnak mosóport vásárolni. Az is lehet,
hogy férfiak. Maradjon inkább szennyes
az ingünk.

*2008. augusztus 13.
(A Világosi fegyverletétel napján)*

Devecseri Zoltán

Töredék harangokkal, ékezettel

– *Nagy Andrásnak* –

Nincs már csoda, sárga ló, ének,
menekülnek a csordapásztorok,
emlékeinket üljük körül,
derűnkre padlássöprők lépnek-

Uram, miért, ha nem tehet,
Hagyod küszködni embered,
s küldöd balladás bordalát:
Legyen harangos vallomás-
Ráolvas Hóhajú Lovasra,
Ladikján át-visszahozatja
ünnepet fakasztó csodák
partra vetett káprázatát:

Szent Balázs napján halfogás
- szárazvirággal várt anyád,
tekintete rózsá nélkül
köszönt el erdőtől, réttül-

Torkomon súlyok ülnek, nők keze,
asszony lehelete ment fulladástól,
fúruját szédít a száj
- unokám táncol:
Gergő kacagásán
múltjaink ékezete-
(nagyapám friss tejet fej, habos
fehér mohóság gyerekarcomon)
Nincs ami visszatartson Uram
mondanom:

Harangjaidat némulni mért engeded,
s hagyod
füsttel vakolni tornyaidat- -

Kis levél-határozó

– Móser Zoltán fotógrafikája alá/fölé –

Nem nemes körte...
Talán húsos som, de
közönséges hóbogyó,
szögletes nyár is lehet.
Patyolat-lobogó - -

Lapozzunk csak:
fehér eperé az,
vagy inkább kislevelű hárs:
finom fájából hangszerek
szólaltatnak, virága
mézelő, illatos gyógytea...

.....
S a levél – átlótt tenyér,
szívformájú őszben
szabadság-tavaszi:
az érzugokba
pesti srácok buknek
s az egyenlőtlen levélvállakon
fénylő arcukkal
felénk hajolnak - -

2007. január 17–23.

